

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 57/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., spol. s r. o., K., zastúpenej advokátom JUDr. M. T., L., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co 33/2011-144 z 29. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2012 doručená sťažnosť spoločnosti A., spol. s r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok zaručeného v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 33/2011-144 z 29. septembra 2011 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynul tento skutkový stav:

„Žalobou zo dňa 20. 5. 2009 doručenou Okresnému súdu Košice II sa žalobca mesto K. domáhalo voči sťažovateľovi nároku na zaplatenie istiny 59,74 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % z dlžnej sumy ročne od 9. 2. 2008 do zaplatenia, na tom skutkovom základe, že dňa 24. 1. 2008 v čase okolo 11.00 hod. potom, čo bolo motorové vozidlo sťažovateľa..., odtiahnuté príslušníkmi mestskej polície mesta K. z ulice... v K., vyúčtovalo si mesto K. v zmysle cenníka odťahovej služby mestskej polície mesta K. za odtiahnutie vozidla sumu 59,74 EUR (1.800,- Sk), ktorú sťažovateľ neuhradil.

Sťažovateľ s touto žalobou Mesta K. nesúhlasil a navrhol ju zamietnuť.

Daná vec bola vedená Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 12C 83/2009, ktorý dňa 1. 12. 2010 rozhodol rozsudkom, č. k. 12C/83/2003-119, tak, že v I. výroku sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť mestu K. 59,74 € istiny spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % z dlžnej sumy ročne od 9. 2. 2008 do zaplatenia, v II. výroku nepriznal mestu K. právo na náhradu trov konania, v III. výroku nepriznal sťažovateľovi právo na náhradu trov konania, vo IV. výroku uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Košice II súdny poplatok za podanie žaloby vo výške 16,50 € a v V. výroku uložil sťažovateľovi povinnosti uložené týmto rozsudkom splniť v lehote 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

Voči tomuto rozsudku podal včas sťažovateľ odvolanie...

Dňa 7. 11. 2011 bol sťažovateľovi doručený rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 2Co/33/2011-144, zo dňa 29. 9. 2011, ktorým Krajský súd v Košiciach potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II, č. k. 12C/83/2003-119, zo dňa 1. 12. 2010 a zároveň nepriznal účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania.“

Sťažovateľka považuje rozhodnutia prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho krajského súdu za zjavne neodôvodnené a arbitrárne a v odôvodnení sťažnosti bližšie uvádza:

«Okresný súd a krajský súd pri svojom rozhodovaní nesprávne posúdili plnomocenstvo primátora mesta K. zo dňa 31. 8. 2001, ktorým primátor mesta K. mal splnomocniť mestskú políciu mesta K., aby v súlade s § 3 ods. 6, § 3d ods. 4 písm. b) zákona č. 135/1961 Zb. v platnom znení vykonávala kompetencie správcu cesty v rozsahu stanovenom v § 40 zákona č. 315/1996 Z. z. v platnom znení.

Toto plnomocenstvo bolo však primátorom mesta K. vydané v rozpore s ustanovením § 6 ods. 4, § 10 ods. 1, § 10 ods. 3 písm. a) zákona č. 401/1990 Zb. o meste K. v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „zákon o meste K.“), a v rozpore s ustanovením § 3 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 564/1991 Z. z. o obecnej polícii v znení neskorších predpisov, preto bolo neplatné a nepoužiteľné pre Mestskú políciu mesta K.

... jedine mestské zastupiteľstvo, ktoré zriaďuje mestskú políciu, môže určiť, avšak iba v súlade so zákonom č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších predpisov, úlohy, ktoré má mestská polícia plniť. Nemohol tak učiniť primátor mesta K. plnomocenstvom zo dňa 31. 8. 2001, pretože nebol na to splnomocnený štatútom mesta K. schváleným mestským zastupiteľstvom mesta K. ...

Týmito námietkami sťažovateľa sa prvostupňový a druhostupňový súd v konaní vôbec nezaoberali, hoci boli na to povinní z úradnej povinnosti.

Najvyšší súd SR vo svojom uznesení, sp. zn. 3M Cdo 4/2010, zo dňa 6. 9. 2010, o ktoré sa prvostupňový a druhostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku opierajú, nerieši sťažovateľom vznesenú námietku absolútnej neplatnosti právneho úkonu - plnomocenstva primátora mesta K. zo dňa 31.8. 2001, preto naň okresný a krajský súd nemali ani prihliadať. ...

Prvostupňový súd a taktiež odvolací súd boli povinní prihliadnuť z úradnej povinnosti na absolútnu neplatnosť plnomocenstva primátora Mesta K. zo dňa 31.8. 2001 bez toho, aby sťažovateľ musel namietat' neplatnosť tohto úkonu. ...

Sťažovateľ poznamenáva, že udeliť možnosť konať za mesto K. ako správcu cesty v zmysle v § 40 zákona č. 315/1996 Z. z. v znení neskorších predpisov mohlo iba v súlade s ustanovením § 6 ods. 4, § 10 ods. 1, § 10 ods. 3 písm. a) zákona o meste K. mestské zastupiteľstvo mesta K. všeobecne záväzným nariadením, pokiaľ by predtým

nesplnomocnilo štatútom primátora mesta K., to sa však nestalo. Takýto dôkaz v konaní Mesto K. nepredložilo, pretože vtedy platné a účinné všeobecné záväzné nariadenie neupravovalo povinnosť a právomoc mestskej polície mesta K. vykonávať odťah motorových vozidiel. Plnomocenstvo primátora mesta K. zo dňa 31. 8. 2001, na základe ktorého sa mali motorové vozidla odťahovať, nemohlo nahradiť všeobecné záväzné nariadenie mesta K., na základe ktorého by mestská polícia mohla vykonávať odťahy motorových vozidiel. ...

Podľa § 3d ods. 4 písm. d) zákona č. 135/1961 Zb. v znení neskorších predpisov správu pozemných komunikácií, ak ide o prejazdné úseky ciest vo vlastníctve obce, o miestne komunikácie a účelové komunikácie vo vlastníctve obce, vykonávajú - obce, prípadne právnické osoby nimi na tento účel založené alebo zriadené.

Takouto právnickou osobou v čase odťahu motorového vozidla sťažovateľa nebola mestská polícia K., pretože na tento účel nebola platne a v súlade so zákonom založená ani zriadená. ...

Sťažovateľ je presvedčený, že primátor mesta K. nemôže, v tak závažnej otázke celomestského charakteru, akou je odťah motorových vozidiel v meste K., vytvárať vôľu mesta sám, a preto nemožno súhlasiť so zľahčujúcim záverom Najvyššieho súdu SR, že správca pozemných komunikácií len vymedzil, ktorý jeho vnútroorganizačný útvar bez právnej subjektivity bude vykonávať úkony správcu miestnej komunikácie spojené s odťahovaním vozidiel (uznesenie NS SR, sp. zn. 3M Cdo 4/2010, zo dňa 6. 9. 2010). ...

Zustanovenia § 56 Štatútu mesta K. jednoznačne vyplýva, že len všeobecne záväzným nariadením mesta K., v ktorom sa musia vymedziť povinnosti a právomoci mestskej polície, bolo možné vymedziť povinnosť a oprávnenie mestskej polície na vykonanie odťahov motorových vozidiel...

Keďže mestská polícia mesta K. nemala dňa 24. 1. 2008, t. j. v čase odťahu motorového vozidla sťažovateľa, vymedzenú povinnosť a oprávnenie od mestského zastupiteľstva mesta K. ako správcu cesty na odťah motorových vozidiel, na ktorom by sa uznieslo svojím uznesením, nemohla v zmysle § 40 zákona č. 315/1996 Z. z. v znení neskorších predpisov toho dňa vykonať odťah motorového vozidla sťažovateľa... Následne mesto K. na základe takéhoto protiprávneho odťahu motorového vozidla sťažovateľa nebolo oprávnené v zmysle cenníka odťahovej služby mestskej polície vymáhať sumu 59,74 € s príslušenstvom...»

Namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu sťažovateľka odôvodnila tým, že na základe namietaného rozsudku „sťažovateľ vyplatil mestu K. za odťah jeho motorového vozidla sumu 59,74 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % z dlžnej sumy ročne od 9. 2. 2008 do zaplatenia, t. j. v celkovej sume 78,80 €, ako aj Okresnému súdu Košice II súdny poplatok za podanie odporu, odvolania voči rozsudku okresného súdu a za podanie žaloby mesta K. vo výške 3 x 16,50 €, t. j. v celkovej sume 49,50 €, v dôsledku čoho sťažovateľ stratil možnosť slobodne užívať a disponovať uvedenými finančnými čiastkami, resp. použiť ich pre ďalšie zhodnocovanie či podnikanie sťažovateľa“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo spoločnosti A. spol. s r. o. vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo pokojne užívať majetok podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, č. k. 2Co/33/2011-144, zo dňa 29. 9. 2011, porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 2Co/33/2011-144, zo dňa 29. 9. 2011, sa zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť spoločnosti A. spol. s r. o. trovy konania... v sume 265,70 EUR do 15 dní od doručenia rozhodnutia na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. M. T.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu namietaným rozsudkom, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 C 83/2003 z 1. decembra 2010. Podstatou námietok sťažovateľky je jej nesúhlas s právnym posúdením veci krajským súdom, ktorý sa nevysporiadal s jej odvolacími námietkami, v dôsledku čoho je namietaný rozsudok zjavne neodôvodnený a arbitrárny. Na základe namietaného rozsudku bola sťažovateľka povinná zaplatiť žalobcovi judikovanú pohľadávku, v dôsledku čoho stratila možnosť disponovať s týmito finančnými prostriedkami.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd už vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 322/2010).

1. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku v podstatnom uviedol:

„Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a správne vo veci aj rozhodol.

Správne, výstižné a presvedčivé sú aj dôvody tohto rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje aj odvolací súd. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa v tom, že na odťah motorových vozidiel bola mestom zriadená mestská polícia, ktorá okrem odťahu motorových vozidiel vykonala i iné úlohy vyplývajúce jej zo štatútu. Preto pokiaľ aj touto otázkou sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky, musel prejudiciálne posúdiť aj platnosť či neplatnosť právneho úkonu poverenia na odťahovanie vozidiel zo strany mesta v prospech mestskej polície.

Za týchto okolností odvolací súd má za to, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, preto ho s poukazom na ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.“

Vzhľadom na stotožnenie sa krajského súdu s dôvodmi rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 C 83/2003 z 1. decembra 2010, na ktoré krajský súd v namietanom rozsudku odkázal v súlade s § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ústavný súd považoval za podstatné citovať aj relevantnú časť odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu, ktorý uviedol:

„Na základe vykonaného dokazovania je teda zrejماً skutočnosť, že vozidlo žalovaného stálo na mieste, kde bol zákaz zastavenia a z tohto dôvodu ho podľa § 40 ods. 4 písmeno a) Zákona č. 315/1996 Z.z. Mestská polícia K. dňa 24.1.2008 odtiahla. Ďalej bolo dostatočne zistené, že náklady, ktoré v súvislosti s odtiahnutím vozidla vznikli predstavovali sumu vo výške 1.800,- Sk (59,74 €). Pre rozhodnutie teda bolo podstatné zistiť, či Mestská polícia mala na vykonanie takéhoto odťahu právo.

V konaní je nesporné, že správcom predmetnej komunikácie je žalobca, ktorý v súlade s ust. § 3d ods. 5 písmeno d) Zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (ďalej len cestný zákon) vykonáva miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií, ako prenesený výkon štátnej správy. Ako vyplýva z ust. § 40 ods.4 z.č. 315/1996 Zb. o premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len z.č. 315/1996 Zb.) patrí do právomoci navrhovateľa, ako správcu cesty, odstrániť vozidlo, ktoré je ponechané na ceste vrátane chodníka, na náklady jeho prevádzkovateľa, ak je okrem iného ponechané na mieste, kde je zastavenie alebo státie zakázané.

Navrhovateľ poveril výkonom tohto oprávnenia Mestskú políciu K., ktorá je útvarom navrhovateľa a ktorá bola navrhovateľom zriadená v súlade so zákonom č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii. Citovaný zákon v ustanovení § 3 stanovuje niektoré zákonné úlohy mestskej polície, pritom nie je vylúčené aby mestská polícia bola obcou poverená aj ďalšími úlohami, ak to ustanovujú osobitné zákony (ods.2 cit. zák. ustanovenia).

Plnomocenstvom zo dňa 31.8.2001 žalobca splnomocnil Mestskú políciu K., aby v súlade s citovanými ustanoveniami zákona vykonávala kompetencie správcu cesty v rozsahu stanovenom v § 40 z. č. 315/1996 Zb.. Napriek označeniu tejto listiny primátora Mesta K. ako plnomocenstvo, je potrebné ju posudzovať podľa obsahu, ako poverenie mestskej polície vykonávaním ďalšej úlohy. Mestská polícia nemá právnu subjektivitu, preto nemôže v právnych úkonoch a teda ani v rámci plnomocenstva vystupovať vo svojom mene.

Na základe uvedených skutočností súd dospel k záveru, že žalobca bol oprávnený vykonať odťah motorového vozidla žalovaného. Tento odťah aj vykonal, prostredníctvom svojho organizačného útvaru, t. j. prostredníctvom Mestskej polície, v rámci právomocí zverených mu zákonom ako správcovi cesty. Mestská polícia uskutočnila odťah v mene žalobcu ako jeho organizačná zložka, na základe jeho poverenia ako úlohu, ktorú jej žalobca vymedzil. Z uvedeného teda vyplýva, že žalobcov nárok na uhradenie nákladov za vykonanie odťahu vozidla žalovaného vo výške 59,74 €, ktoré si v tomto konaní voči žalovanému ako prevádzkovateľovi vozidla uplatnil, je v plnom rozsahu oprávnený.

K veci súd považuje za vhodné dodať aj nasledovné skutočnosti. Danou problematikou sa na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky a to v konaní vedenom pod spisovou značkou 3 M Cdo 4/2010. V tomto konaní sa Najvyšší súd vysporiadal hlavne s otázkou, či Mestská polícia K. je oprávnená ako správca komunikácie vykonať obdobný odťah vozidla. Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej veci dospel k záveru, že Mestská polícia v K. bola ako vnútroorganizačný útvar správcu pozemnej komunikácie (za splnenia podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 40 ods. 1 a 2 zákona č. 315/1996 Z. z.) oprávnená odtiahnuť predmetné vozidlo. Tieto skutočnosti súd zistil z Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. značka 3 M Cdo 4/2010 zo dňa 6.9.2010.“

V citovanej časti odôvodnenia namietaného rozsudku (nadväzujúceho na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa) krajský súd zrozumiteľným a dostatočným spôsobom

uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Krajský súd sa podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal aj s odvolacou námietkou sťažovateľky o ňou tvrdenej absolútnej neplatnosti „*plnomocenstva primátora mesta K. z 31. augusta 2001*“, ktorou sa ako otázkou prejudiciálnou musel zaoberať aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „*najvyšší súd*“) v konaní o mimoriadnom dovolaní vedenom pod sp. zn. 3 M Cdo 4/2010. Ak podľa názoru sťažovateľky súdy konajúce v jej veci boli povinné prihliadnuť ex offo na absolútnu neplatnosť označeného „*plnomocenstva*“, bol tak povinný urobiť aj najvyšší súd v označenom konaní pri posudzovaní oprávnenia Mestskej polície K. (ďalej len „*mestská polícia*“) na odťah motorových vozidiel. Najvyšší súd však vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že mestská polícia ako vnútroorganizačný útvar mesta K. bez právnej subjektivity je na základe rozhodnutia obce (mesta) ako správcu miestnej komunikácie oprávnená vykonávať úkony spojené s odťahovaním vozidiel.

V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „*pánmi zákonov*“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu v danej veci je zdôvodnený spôsobom, ktorý ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný. Zo záverov krajského súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu.

Sťažovateľka namietala, že Mestské zastupiteľstvo mesta K. bolo oprávnené všeobecne záväzným nariadením poveriť mestskú políciu úlohami spojenými s odťahom motorových vozidiel, pričom poukázala aj na príslušné ustanovenia Štatútu mesta K. (ďalej len „štatút“). V súvislosti s touto argumentáciou ústavný súd uvádza, že ustanovenia štatútu, na ktoré sťažovateľka poukazuje, boli účinné do 31. decembra 2000, z čoho vyplýva, že ich nemožno aplikovať na prípad sťažovateľky.

Podľa § 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších predpisov obecná polícia je poriadkový útvar pôsobiaci pri zabezpečovaní obecných vecí verejného poriadku, ochrany životného prostredia v obci a plnení úloh vyplývajúcich zo všeobecne záväzných nariadení obce, z uznesení obecného zastupiteľstva a z rozhodnutí starostu obce. Obecnú políciu zriaďuje a zrušuje obec všeobecne záväzným nariadením. Úlohy obecnej polície podľa tohto zákona plní v obciach, ktoré sú mestami, mestská polícia. Podľa § 3 ods. 1 písm. e) citovaného zákona obecná polícia vykonáva všeobecne záväzné nariadenia obce, uznesenia obecného zastupiteľstva a rozhodnutia starostu.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že obecná polícia ako poriadkový útvar obce plní úlohy vyplývajúce nielen zo všeobecne záväzných nariadení obce, príp. z uznesení obecného zastupiteľstva, ale aj z rozhodnutí starostu. Všeobecne záväzné nariadenie obce sa vyžaduje len na zriadenie alebo zrušenie obecnej polície. Preto nemožno prisvedčiť názoru sťažovateľky, že primátor mesta K. nebol oprávnený poveriť mestskú políciu odťahovaním motorových vozidiel a že tak mohlo urobiť len Mestské zastupiteľstvo mesta K. všeobecne záväzným nariadením.

Uvedené skutočnosti boli podkladom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom bolo potrebné odmietnuť už pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Keďže ústavný súd nezistil porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom, nemohlo preto dôjsť ani k porušeniu jej práv zaručených v čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, ktoré odvodzovala práve od ňou tvrdenej nesprávnosti namietaného rozsudku a následného plnenia judikovanej pohľadávky v prospech žalobcu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2012